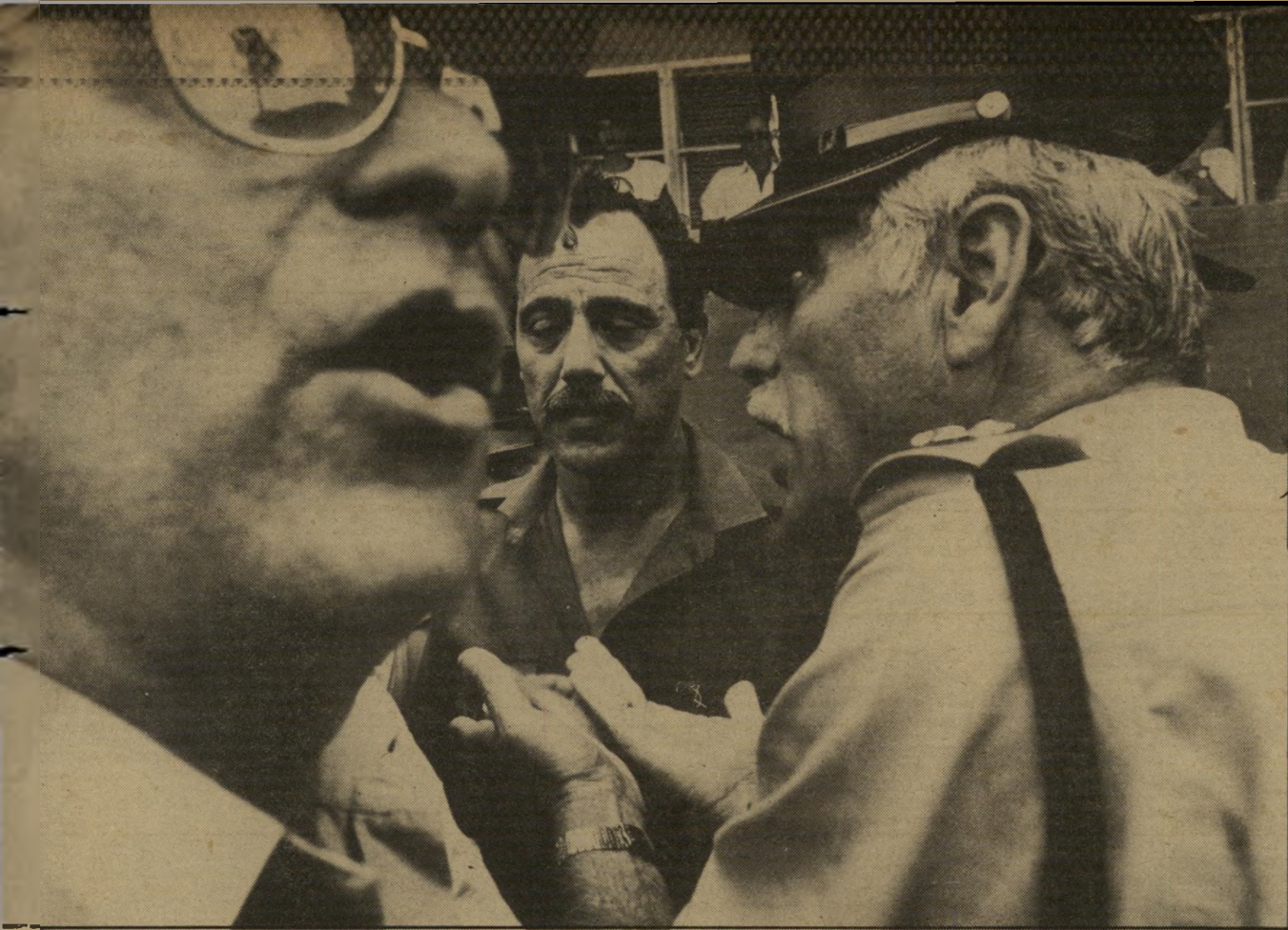

**ח"כ שלמה
עמר לא יעמד
לדין על
שוחד, אלא
על הפגישה
הלילית. הוא
מסר לדפנה
ברק את
סיפורו, חלקו
בכתב, חלקו
בעל־פה**

"אני לא פחדן!"

אז הרגשתי דקירה איומה. מצד שני, זה חיוק בי את ההרגשה שיש לי מישפחה בריאה, והכל יהיה בסדר. רק המישפחה, בצירוף של חוג תומך של חברים — שטילפנו ובאו הביתה — עזרה לי להתמודד עם הכל בחודשים האחרונים ולהבין שעבודה קשה של שנים לא עומדת להיהרס.

"אחרי העממי נאלצתי לעבוד!"

נולדתי בחיפה. בגיל 6 הגעתי לקריית־חיים. אבי היה פועל־בניין בסולל־בונה, אמי עקרת־בית. היינו שמונה ילדים בבית: חמישה בנים ושלוש בנות. זה היה בית פועלי־סוציאליסטי כמיטב המסורת של קריית־חיים. האורים והתומים של אבא היה דויד בן־גוריון. אני הייתי הניק התנועה־המאוחדת. מובן שכבית קראו דבר. הייתי ילד מאוד מקובל בחברה. הייתי ספורטאי טוב. כשהייתי קטן, רציתי להיות מהנב דס־מכונות. אחרי שסיימתי בית־ספר עממי, נאלצתי לעבוד ולפרנס את עצמי. מי בבוקר עבדתי כעובד זוטרי באגד, ובערב למדתי בבית־ספר אקסטרני. לא היתה לי עם זה שום בעיה אז. זו היתה צורת־החיים או בקריית־חיים. לא הרגשתי מקופה, גם לא הרגשתי שמגיע לי רבים היו כמוני. כך עשיתי בגרות ואפילו קורסים ככלכלה במכון הישראלי לניהול. גם אחי נאלצו לעבוד לפרנסתם בגיל צעיר.

התגייסתי לצבא. חצי משרותי הצבאיים עשיתי בגולני. כאשר שברתי את מפרקי־הרגל באיי מונים, הועברתי לחיל־החימוש.

אחרי הצבא חזרתי, בדרך הטבע, לאגד. שם התקדמתי ממעמד של חניך זוטרי — למעמד של יושב־ראש המזכירות.

החלום האמריקאי בהתגלמותו? אני

להתמסס, להתמסס. הרגשתי אז תחושת־עוול נוראית, אי־צדק נוראי. אבל, כמוכח, לא צפיתי מה שעתיד היה להתרחש בחודשים הבאים.

"דקירה בלב"

במישפחתי איש עוד לא התייחס לכך. הם לא קישרו את ה"פירסום דווקא אליי. טילפנתי אל עורך־הדין רם כספי, בשבת אחרי־הצהריים. הוא יעץ לי לזהות את עצמי מייד, ולא לגרום בכך עוול ל־119 ח"כים אחרים. הוא ניסח עבורי מיכתב לשר־הביטחון, שבו דרש חקירה.

רק אז לקחתי לשיחה את אשתי, ארבע בנותיי ושני חתניי (כיום יש לי כבר שלושה חתנים). הם לא חשדו במאומה, לא הבינו מדוע אני מכנס מועצה מישפחתית.

הסברתי להם שהמדובר בפירסום הוא כי, "אבא, אנחנו איתך!" — זאת היתה התגובה המיידית.

אנחנו מישפחה בריאה. לכן לא הופתעתי מכך. אחר־כך היתה ההודעה בטלוויזיה. התחיל מטריהטלפונים. מי טילפן? חברים מכל קצוות הארץ. פוליטיקאים? לא, לא זכור לי. עוזר (וייצמן) טילפן, נרמה לי, למחרת. פואד (בנימין בן־אליעזר) — גם. (השניים הם חבריו של עמר לסיעת־יחד כנסת).

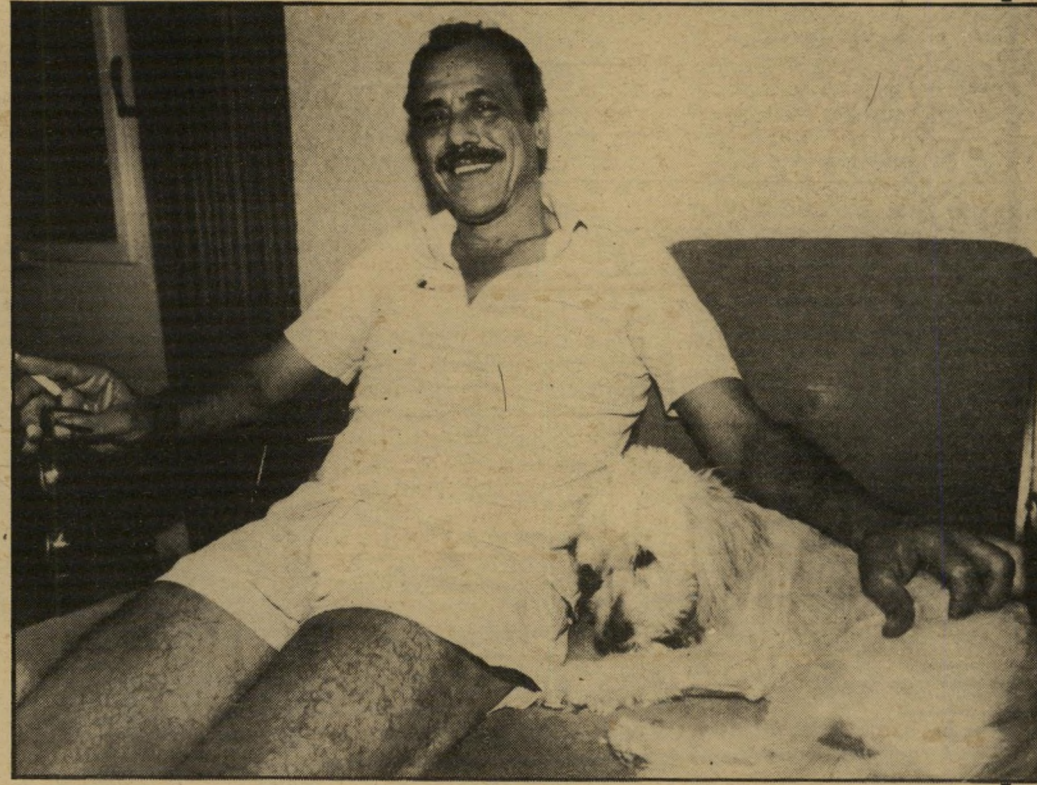
מתי הרגשתי ממש דקירה פיסית — ואני מדבר ממש על דקירה בלב: כאשר טלי, בתי, שלמדה או בכיתה י', הגיעה הביתה וסיפרה שהוחלט על שנת־דמוקרטיה בבית־הספר. הירצו לפני כיתה מרצים מבחון. אחד מהם הזכיר בעת הרצאתו, "את המיקרה של חברה־כנסת עמר..."

ילדי־הכיתה התחילו לחייך במבוי כה. אז קמה טלי ואמרה: "אני בתו של חברה־כנסת עמר. אתה יכול להמשיך ברגיל!"

חן, שאל: "איכפת לך שאקליט?" ענית ש לא איכפת לי. אחרי זמן קצר ביותר קם והתכוון ללכת. ניסיתי לעצור בערו ולהסביר יותר, כרי שלא ייגרם נזק לאף־אחד. הוא ענה לי: "יש לי יועץ מישפטי. אני מתייעץ רק איתו" ענה — והלך. מאז לא שמעתי ממנו במשך חודשים, ולוא ציוץ אחד. שכחתי מכך, עד לאותו יום שישני אחרי־הצהריים, הרגשתי שמפעל־חיים בן שנים, שנכנה כעשר אצבעות, בויעה, עומד

כתבי־העיתון לתגובה, כמה חודשים קודם לכן. נדהמתי. הייתי בטוח שאותו כתב הבין שאין לו סיפור להיאחז בו, ושירד מזה. שיש־השמונה חודשים לפני־כן הגיע עיתונאי למישרי בתל־אביב, וביקש את תגובתי על סיפור שהגיע אליו — הסיפור כאילו השתמטתי משרות־מילואים בלבנון, תמורת מתן שוחד. הוא הניח מכשיר־הקלטה על השול־

ה היה כיום שישני, ה־3 בינואר 1986. באתי, כהרגלי מדי שישני לנוח אחרי־הצהריים בביתי שבקריית־מוצקין. לקחתי, כמו תמיד, את חבילת־העיתונים של סוף־השבוע ופיתאום, בעמוד הראשון של ידיעות אחרונות, ראיתי כותרת: "איש־ציבור, שהוא כיום חבר־כנסת, שיחד רב־סמל בקבע לצור רך השתמטות ממילואים!" מילים אלה חרטות אצלי עד עצם היום הזה. מייד קישרתי זאת עם פנייתו של

ח"כ עמר בביתו. אף רגע אחד לא רציתי להתפטר מהכנסת. מה פיתאום?